

МИКИТА БРАТУСЬ

ПОВІСТЬ

I

Славний видався ранок: хто вмер, то ще й каятись буде. Сніги тікають, дзвенять струмки, все навкруги протряхає, парує. Небо оновляється — засиніло зовсім по-весняному.

Сад мій стоїть ще голий, але вже набряк соками, налився, ось-ось розкриються бруньки.

— Здрастуй, — кажу йому, знімаючи шапку. Щоранку знімаю перед ним свою заячу шапку, зав'язану вухами на потилиці. Дівчата сміються:

— Ви в нас, Микито Івановичу, як народний артист! Думають, дивакує старий.

— Цокотухи, — кажу, — ви не смійтесь, бо це не дивацтво, без цього сад родити не буде.

— Без вашого здоровкання?

— Авжеж... Бо я коли здоровкаюсь до яблуньки чи до грушки, то й дивлюся заодно — яка ти є. Чи не звившкідник на тобі гнізда, чи не холодно бруньці, чи не потребуєш від мене якоїсь термінової допомоги.

Спокійний, сумирний стоїть сад. Коли буває вітряно, тоді, бачили б ви, якими стають мускулястими оці пружні дерева! А зараз кожне наче мріє про щось, глянцеvim полиском вилискує на сонці, а там, де я проходжу, деревце ніби ненароком зачіпає мене, тягнеться до мене своїми живими, вогкими руками. Не дурне, знає, до кого йому тягтися... Ще б пак не знати: в цей сад я вклав двадцять років життя і не менше двісті років — енергії.

Сьогодні ми відкриваємо траншеї в саду. Всю зиму вони були закриті рамами та матками, пригорнуті зверху землею. Траншеї глибокі, довгі, стіни в них обкладені лампачем і побілені. Це наш лимонарій, підземний вічнозелений гай субтропічних культур.

МИКИТА БРАТУСЬ

ПОВІСТЬ

I

Славний видався ранок: хто вмер, то ще й каятись буде. Сніги тікають, дзвенять струмки, все навкруги протряхає, парує. Небо оновляється — засиніло зовсім по-весняному.

Сад мій стоїть ще голий, але вже набряк соками, налився, ось-ось розкриються бруньки.

— Здрастуй, — кажу йому, знімаючи шапку. Щоранку знімаю перед ним свою заячу шапку, зав'язану вухами на потилиці. Дівчата сміються:

— Ви в нас, Микито Івановичу, як народний артист! Думають, дивакує старий.

— Цокотухи, — кажу, — ви не смійтесь, бо це не дивацтво, без цього сад родити не буде.

— Без вашого здоровкання?

— Авжеж... Бо я коли здоровкаюсь до яблуньки чи до грушки, то й дивлюся заодно — яка ти є. Чи не звившкідник на тобі гнізда, чи не холодно бруньці, чи не потребуєш від мене якоїсь термінової допомоги.

Спокійний, сумирний стоїть сад. Коли буває вітряно, тоді, бачили б ви, якими стають мускулястими оці пружні дерева! А зараз кожне наче мріє про щось, глянцеvim полиском вилискує на сонці, а там, де я проходжу, деревце ніби ненароком зачіпає мене, тягнеться до мене своїми живими, вогкими руками. Не дурне, знає, до кого йому тягтися... Ще б пак не знати: в цей сад я вклав двадцять років життя і не менше двісті років — енергії.

Сьогодні ми відкриваємо траншеї в саду. Всю зиму вони були закриті рамами та матками, пригорнуті зверху землею. Траншеї глибокі, довгі, стіни в них обкладені лампачем і побілені. Це наш лимонарій, підземний вічнозелений гай субтропічних культур.

Тільки садівник повністю розуміє садівника. Тільки садівник може зрозуміти, з яким почуттям підіймав я сьогодні першу раму. Витримали чи ні? Здійсниться наша мрія, чи, може, все доведеться починати заново? Адже протягом зими цитруси мої сиділи неполивані, в темряві, в траншеях, заметених зверху снігами. Не то що рослині, таку ніч і людині нелегко було б витримати. Ніч кількамісячна, як у Заполяр'ї. Звичайно, я і взимку не раз заглядав до них, давав їм під час відлиги світлову підкормку, але сьогодні...

Відкриваю, а в самого серце тьохкає. І дівчата, невсипущі кадри мої, учениці й помічниці, збилися біля мене, стоять — не дишуть.

Бути в нас субтропікам чи не бути?

Відхиляю раму урочисто, наче двері у свій завтрашній день. Сонячні зайці, випередивши мене, вже скікнули в траншею, заграли в білих підземних хоробах, освітивши роту вишикуваних маленьких наших південців.

— Зелені! Живі!

Уже ми в траншеї, прощупуємо листя. Воно хоча й ослабло за зиму, проте не осипалось, не відмерло. Чую в ньому живий пульс — це головне. Грунт попід цитрусами затвердів та спресувався, висмоктали деревця з-під себе всю вологу. Тепер ми їх полємо. Буде вам вода, буде свіже повітря, матимете світла і тепла вволю. Попереду полки розкішних сонячних днів.

— Бачите, дівчата, увінчалися успіхом наші труди. Хіба не казав я, що на наших землях та в наших умовах усе аж всміхатиметься та ростиме. Не приймається в нас тільки одне оте дерево...

— Яке, Микито Івановичу?

— Те, якого не садимо. Тільки воно тут не виросте.

Помічниці мої радіють цитрусам не менше за мене. Вони мають для цього повні підстави. Хіба не воювали вони за лимона-

Тільки садівник повністю розуміє садівника. Тільки садівник може зрозуміти, з яким почуттям підіймав я сьогодні першу раму. Витримали чи ні? Здійсниться наша мрія, чи, може, все доведеться починати заново? Адже протягом зими цитруси мої сиділи неполивані, в темряві, в траншеях, заметених зверху снігами. Не то що рослині, таку ніч і людині нелегко було б витримати. Ніч кількамісячна, як у Заполяр'ї. Звичайно, я і взимку не раз заглядав до них, давав їм під час відлиги світлову підкормку, але сьогодні...

Відкриваю, а в самого серце тьохкає. І дівчата, невсипущі кадри мої, учениці й помічниці, збилися біля мене, стоять — не дишуть.

Бути в нас субтропікам чи не бути?

Відхиляю раму урочисто, наче двері у свій завтрашній день. Сонячні зайці, випередивши мене, вже скікнули в траншею, заграли в білих підземних хоробах, освітивши роту вишикуваних маленьких наших південців.

— Зелені! Живі!

Уже ми в траншеї, прощупуємо листя. Воно хоча й ослабло за зиму, проте не осипалось, не відмерло. Чую в ньому живий пульс — це головне. Грунт попід цитрусами затвердів та спресувався, висмоктали деревця з-під себе всю вологу. Тепер ми їх полємо. Буде вам вода, буде свіже повітря, матимете світла і тепла вволю. Попереду полки розкішних сонячних днів.

— Бачите, дівчата, увінчалися успіхом наші труди. Хіба не казав я, що на наших землях та в наших умовах усе аж всміхатиметься та ростиме. Не приймається в нас тільки одне оте дерево...

— Яке, Микито Івановичу?

— Те, якого не садимо. Тільки воно тут не виросте.

Помічниці мої радіють цитрусам не менше за мене. Вони мають для цього повні підстави. Хіба не воювали вони за лимона-

рій так само, як і я? Хіба не рили оці траншеї, аж свіжі мозолі вискакували їм на руках?

Відгортають землю, підіймають рами, весело нахваляються:

— Підемо та притягнемо того цибатого морганіста сюди! Зігнися, неймовіро, в дугу, залазь у траншею, та подивись: живе наш лимонарій!

Я знаю, кому погрожують мої комсомолочки. Вони мають на увазі нашого шановного бухгалтера Харлампія Давидовича Зюзя. Адже це він очолив торік проти мене опозицію, коли я поставив на правлінні питання про цитруси.

— Ми вас поважаємо, Микито Івановичу, — просторікував тоді Зюзь. — Ніхто не стане заперечувати, що завдяки вашим сортам черешні та яблук наш «Червоний запорожець» уже має чималі прибутки, інакше кажучи, ми опинилися в числі колгоспів-мільйонерів. До вас ідуть «Победами» вчені, в газетах вас величають войовничим мічурінцем, самородком. Все це так, визнаємо. Але те, що ви, Микито Івановичу, згарячу нав'яжете нам зараз, то... дозвольте! Чи ми Крим, чи ми Одеса, щоб братися за субтропіки? Ми, як відомо, Придніпров'я, крайня таврійська північ. Певне, з огляду на це нас і зверху не чіпають — плану по цитрусах нам не спушено. Так чого ж нам товпитись поперед наших південніших сусідів, куди спішити? Чи сад у нас, може, малий, не засипає нас фруктами? Хай лишень ті спробують, кому нічим похвалитися, південніші за нас, побачимо, що в них вийде. Культура нова, незнайома. А вийде — тим краще! — їхній досвід охоче переймемо. Бо хто ж із нас проти новаторства в природі? До лимона, товариші, я сам був інтересант: з власної ініціативи пробував колись вирощувати його в хаті, у горщику. Все він у мене мав, мабуть, тільки чаю з цукром під нього не давав, одначе взимку таки взяв та й захирів, до весни і листя з себе скинув. А чому? Бо не та зона.

рій так само, як і я? Хіба не рили оці траншеї, аж свіжі мозолі вискакували їм на руках?

Відгортають землю, підіймають рами, весело нахваляються:

— Підемо та притягнемо того цибатого морганіста сюди! Зігнися, неймовіро, в дугу, залазь у траншею, та подивись: живе наш лимонарій!

Я знаю, кому погрожують мої комсомолочки. Вони мають на увазі нашого шановного бухгалтера Харлампія Давидовича Зюзя. Адже це він очолив торік проти мене опозицію, коли я поставив на правлінні питання про цитруси.

— Ми вас поважаємо, Микито Івановичу, — просторікував тоді Зюзь. — Ніхто не стане заперечувати, що завдяки вашим сортам черешні та яблук наш «Червоний запорожець» уже має чималі прибутки, інакше кажучи, ми опинилися в числі колгоспів-мільйонерів. До вас ідуть «Победами» вчені, в газетах вас величають войовничим мічурінцем, самородком. Все це так, визнаємо. Але те, що ви, Микито Івановичу, згарячу нав'яжете нам зараз, то... дозвольте! Чи ми Крим, чи ми Одеса, щоб братися за субтропіки? Ми, як відомо, Придніпров'я, крайня таврійська північ. Певне, з огляду на це нас і зверху не чіпають — плану по цитрусах нам не спушено. Так чого ж нам товпитись поперед наших південніших сусідів, куди спішити? Чи сад у нас, може, малий, не засипає нас фруктами? Хай лишень ті спробують, кому нічим похвалитися, південніші за нас, побачимо, що в них вийде. Культура нова, незнайома. А вийде — тим краще! — їхній досвід охоче переймемо. Бо хто ж із нас проти новаторства в природі? До лимона, товариші, я сам був інтересант: з власної ініціативи пробував колись вирощувати його в хаті, у горщику. Все він у мене мав, мабуть, тільки чаю з цукром під нього не давав, одначе взимку таки взяв та й захирів, до весни і листя з себе скинув. А чому? Бо не та зона.

— Не тобі, — кажу, — першому попадати пальцем у небо, товаришу Зюзь. Доки такий розумний, як ти оце в нас, стоить на березі та розглагольствує, дурень тимчасом уже з успіхом річку перебродить. Пам'ятаєш, колись були скептики, які казали, що й виноград у нас не витримає, звідусіль каркали на Микиту, коли він висаджував перші кущі. А зараз, де ті знавці, де ті авторитети? Давай їх сюди, я їх у вині потоплю з наших нових зимостійких сортів винограду!

— А справді потопили б, — зауважує наш голова товариш Мелешко. — Тільки чи вигідно?

— Або, — веду далі, — візьмемо ще історію з бавовником. В перші роки, коли наш український південь лише починав освоювати цю культуру, з усіх боків тоді нам сичали: не та зона! Не вистигне! Не розкриються коробочки до морозів! Було ж таке, товаришу Зюзь?

— Тоді з умислом сичали, — погрозливо совається на ртільці Зюзь, — ти не рівняй, будь ласка!

— Тоді з умислом, а зараз ти, мабуть, без умислу вже протер кілька штанів, витканих з голопристанського або мелітопольського бавовнику. З того самого, в який не вірили!

— Це не зовсім те, — кидає Зюзь.

— Те, — кажу, — те самісіньке.

Тоді він, неборака, спробував мене на теорії збити. Притяг сюди нашу пересічну температуру, козиряє загальновідомими даними про кількість сонячних днів, потрібних для нормального визрівання цитруса. Думає, що припер уже Братуся до стіни, радується;

— Не сходиться баланс? Прірва велика?

— Якби, кажу, сходився баланс наших кліматичних умов, то нічого було б і ломитись у відчинені двері. Цитруси давно б уже поширились на Україні.

— Не тобі, — кажу, — першому попадати пальцем у небо, товаришу Зюзь. Доки такий розумний, як ти оце в нас, стоить на березі та розглагольствує, дурень тимчасом уже з успіхом річку перебродить. Пам'ятаєш, колись були скептики, які казали, що й виноград у нас не витримає, звідусіль каркали на Микиту, коли він висаджував перші кущі. А зараз, де ті знавці, де ті авторитети? Давай їх сюди, я їх у вині потоплю з наших нових зимостійких сортів винограду!

— А справді потопили б, — зауважує наш голова товариш Мелешко. — Тільки чи вигідно?

— Або, — веду далі, — візьмемо ще історію з бавовником. В перші роки, коли наш український південь лише починав освоювати цю культуру, з усіх боків тоді нам сичали: не та зона! Не вистигне! Не розкриються коробочки до морозів! Було ж таке, товаришу Зюзь?

— Тоді з умислом сичали, — погрозливо совається на ртільці Зюзь, — ти не рівняй, будь ласка!

— Тоді з умислом, а зараз ти, мабуть, без умислу вже протер кілька штанів, витканих з голопристанського або мелітопольського бавовнику. З того самого, в який не вірили!

— Це не зовсім те, — кидає Зюзь.

— Те, — кажу, — те самісіньке.

Тоді він, неборака, спробував мене на теорії збити. Притяг сюди нашу пересічну температуру, козиряє загальновідомими даними про кількість сонячних днів, потрібних для нормального визрівання цитруса. Думає, що припер уже Братуся до стіни, радується;

— Не сходиться баланс? Прірва велика?

— Якби, кажу, сходився баланс наших кліматичних умов, то нічого було б і ломитись у відчинені двері. Цитруси давно б уже поширились на Україні.

— А зараз хіба ми клімат собі переобрали? Що ви зараз можете протиставити суворості наших континентальних зим? Адже йдеться не про якийсь новий зимостійкий сорт цитруса — за такий би ми обома руками! — йдеться про тих же самих ніжних південців, які і в новій зоні вимагатимуть свого без знижки. Звідки ви, товаришу Братусь, сподіваєтесь одержати для них оту невнстачаючу кількість сонячних днів?

Висловився і переможно жде. Тільки-но я рота розкрив, щоб проковтнути Зюзя... Щоб проковтнути товариша Зюзя разом з його окулярами та журавлиними його ногами, як десь із сіней у цей час, випереджаючи мене, лунає йому хором:

— Решту днів ми самі грітимем його!

— Грітимем, аби ріс!

То мої — оці ось — комсомолочки поспішили мені на виручку. Мало не вся моя бригада упрівала тоді в сінях.

— Та ви такі, що нагрієте, — скрушно зауважив голова, а сам, бачу, пряде очима на Лідію Тарасівну, що та скаже. Агроном Лідія Тарасівна Баштова, як відомо, у нас парторгом, і думка її — навіть для Мелешка — дуже авторитетна. Але Баштова має витримку і ніколи не спішить кого-небудь насісти своїми думками. Стиль у неї такий.

— Викладайте, товаришу Братусь, свій план, — спокійно звертається вона до мене.

Викладаю, тиша запанувала, а Зюзь тимчасом на рахівниці цок та цок. Щось плюсує собі та мінусує. Коли я кінчив, він знову домагається слова.

— Якщо трудодні, закладені в усі ці роботи, — заявляє Зюзь, — та переведемо на гроші, буде це кругленька цифра з чотирма нулями: щось порядку десяти тисяч. Скажіть, товаришу Братусь, скільки лимонів можна купити на ринку за десять тисяч?

— А зараз хіба ми клімат собі переобрали? Що ви зараз можете протиставити суворості наших континентальних зим? Адже йдеться не про якийсь новий зимостійкий сорт цитруса — за такий би ми обома руками! — йдеться про тих же самих ніжних південців, які і в новій зоні вимагатимуть свого без знижки. Звідки ви, товаришу Братусь, сподіваєтесь одержати для них оту невнстачаючу кількість сонячних днів?

Висловився і переможно жде. Тільки-но я рота розкрив, щоб проковтнути Зюзя... Щоб проковтнути товариша Зюзя разом з його окулярами та журавлиними його ногами, як десь із сіней у цей час, випереджаючи мене, лунає йому хором:

— Решту днів ми самі грітимем його!

— Грітимем, аби ріс!

То мої — оці ось — комсомолочки поспішили мені на виручку. Мало не вся моя бригада упрівала тоді в сінях.

— Та ви такі, що нагрієте, — скрушно зауважив голова, а сам, бачу, пряде очима на Лідію Тарасівну, що та скаже. Агроном Лідія Тарасівна Баштова, як відомо, у нас парторгом, і думка її — навіть для Мелешка — дуже авторитетна. Але Баштова має витримку і ніколи не спішить кого-небудь насісти своїми думками. Стиль у неї такий.

— Викладайте, товаришу Братусь, свій план, — спокійно звертається вона до мене.

Викладаю, тиша запанувала, а Зюзь тимчасом на рахівниці цок та цок. Щось плюсує собі та мінусує. Коли я кінчив, він знову домагається слова.

— Якщо трудодні, закладені в усі ці роботи, — заявляє Зюзь, — та переведемо на гроші, буде це кругленька цифра з чотирма нулями: щось порядку десяти тисяч. Скажіть, товаришу Братусь, скільки лимонів можна купити на ринку за десять тисяч?

— Я думаю, що років три чаювали б, — зауважує Мелешко, явно пригнічений Зюзовими чотирма нулями. — Якби послати в Грузію чоловіка до наших друзів у Махарадзевський район та домовитися з ними оптом... були б ми гарантовані.

— Притому ж нічим не ризикуючи, — ожвавівши, наполягає на своєму Зюзь. — Наш «Червоний запорожець» не науководослідна станція, щоб вгачувати по десять тисяч в якісь невідомі експерименти.

Знову, тільки-но я зібрався йому відповісти, як біля дверей люд раптом хитнувся і наперед, бачу, розшарівшись, пропихається моя червонощока Оришка. Хіба могла вона стерпіти, щоб на мені ще хто-небудь їздив, окрім неї? Що Оришка дома зі мною робить — того ніхто не знає, але на людях вона завжди готова вступитися за свого войовничого мічурінця.

— Слухайте Зюзя, люди добрі, — обурено галаснула Оришка, — він вам накладає нулів! Хіба ви вже забули, як позаторік у нього куряче яйце обійшлося в сто сорок карбованців грішми?

— То була помилка, — з готовністю најжачився, Зюзь, — і нічого мені нею довіку очі колоти!.. Я за те яйце вже був підданий заслуженій критиці!

Товариш Мелешко почав мирити:

— Ви по суті давайте, по суті.

І досі не збагну, до кого стосувалося оте Мелешкове «по суті»: чи до Зюзя, чи до Оришки, чи до обох разом.

А Лідія Тарасівна тимчасом слухала та тільки мружилася до ораторів (це в неї звичка така — мружитися до кожного, наче до сонця). Потім попросила собі слова.

— Погані були б з нас господарі, якби ми по десять тисяч випускали на вітер, — сказала Лідія Тарасівна. — Але що, коли не на вітер, товаришу Зюзь? Що, коли в майбутньому саме в нашій Кавунівці, в нашому «Червоному запорожці» з'явиться один з нових зимостійких сортів українського лимона? В які тисячі тоді

— Я думаю, що років три чаювали б, — зауважує Мелешко, явно пригнічений Зюзовими чотирма нулями. — Якби послати в Грузію чоловіка до наших друзів у Махарадзевський район та домовитися з ними оптом... були б ми гарантовані.

— Притому ж нічим не ризикуючи, — ожвавівши, наполягає на своєму Зюзь. — Наш «Червоний запорожець» не науководослідна станція, щоб вгачувати по десять тисяч в якісь невідомі експерименти.

Знову, тільки-но я зібрався йому відповісти, як біля дверей люд раптом хитнувся і наперед, бачу, розшарівшись, пропихається моя червонощока Оришка. Хіба могла вона стерпіти, щоб на мені ще хто-небудь їздив, окрім неї? Що Оришка дома зі мною робить — того ніхто не знає, але на людях вона завжди готова вступитися за свого войовничого мічурінця.

— Слухайте Зюзя, люди добрі, — обурено галаснула Оришка, — він вам накладає нулів! Хіба ви вже забули, як позаторік у нього куряче яйце обійшлося в сто сорок карбованців грішми?

— То була помилка, — з готовністю најжачився, Зюзь, — і нічого мені нею довіку очі колоти!.. Я за те яйце вже був підданий заслуженій критиці!

Товариш Мелешко почав мирити:

— Ви по суті давайте, по суті.

І досі не збагну, до кого стосувалося оте Мелешкове «по суті»: чи до Зюзя, чи до Оришки, чи до обох разом.

А Лідія Тарасівна тимчасом слухала та тільки мружилася до ораторів (це в неї звичка така — мружитися до кожного, наче до сонця). Потім попросила собі слова.

— Погані були б з нас господарі, якби ми по десять тисяч випускали на вітер, — сказала Лідія Тарасівна. — Але що, коли не на вітер, товаришу Зюзь? Що, коли в майбутньому саме в нашій Кавунівці, в нашому «Червоному запорожці» з'явиться один з нових зимостійких сортів українського лимона? В які тисячі тоді